

Faludi Boriska, színésznő, sz. 1892. jan. 21-én, *Budapesten*. Színpadra lépett 1913. nov. havában.

Faludi Dörflinger Andor, színész, sz. 1851-ben, *Szegeden*. Színipályára lépett 1875-ben, Várady Ferenc társulatánál.

Faludi Ferenc, költő és műfordító, sz. 1704. márc. 25-én, *Németujvárott*, megh. 1799. dec. 17-én, *Rohoncon*. Tanulmányait Kőszegen és Sopronban kezdte, majd 1720-ban belépett a jezsuita rendbe és Bécsben, majd Grácban működött. 1734-ben áldozópappá szentelték. Színművei: »Caesar Aegyptus földjén«, szomorúj. 5 felv. Kőszegen 1751-ben adták elő. »Constantinus Porphyrogenitus« ugyancsak Kőszegen került színre, 1750. szept. 13-án, majd 1754. júl. 31-én és 1789. jún. 22-én, Lőcsén. Mindkettő valószínűleg latin fordítás (vagy olasz); iskolai előadásokra készült, de az emberi szenvedélyeket szerepeltetve a cselekvény főrugóiként, közelebb állnak a művészi drámákhoz, mint a többi iskolai dráma.

Faludi Gábor, színházigazgató, sz. 1846. máj. 1-én, *Téten*, (Györm.). Mint kereskedő Devecseren élt 1878-ig. Ekkor a fővárosba költözött. Ő alapította 1878-ban bérleti alapon az első színházi jegyirodát. A Vígszínház alapításakor jelentékeny összegű színházi részvényt jegyzett és ezzel elősegítette a színház létesítését. Gróf Keglevich Istvánnal és dr. Szécsi Ferenc íróval társulva, együtt bérbe vették a Vígszínházat és majdnem teljesen vívéki erőkből kitünő színtársulatot szerveztek (1896.), melynek jeles előadásaival máról-holnapra megnyerték a főváros közönségének rokonszenvét. Faludi Gábor főképp a színház pénzügyeit intézte gondossággal, nagy szakértelemmel és teljes tapintattal. 1899-ben Keglevich gróf kivált társai közül és — most már másodízben — a Nemzeti Színház és a M. Kir. Operaház intendánsa lett. 1901-ben Szécsi Ferenc is visszavonult a színháztól és ez időtől Faludi Gábor egymaga lett a Vígszínház bérlelője és főigazgatója. Kellő ügyességgel lassanként megszerezte a színházi részvények jelentékeny többségét és ezzel a színház épületének tulajdonát is. A

nagyszabású színházi vállalat sokféle nehézségeit könnyűszerrel győzte le; a színművészek igényeinek méltánylásával, szimpatikus modorával hosszú éveken át együtt tudta tartani az egész személyzetet, ami a művészi együttes szempontjából igen fontos dolog. Faludi Gábor vetette meg alapját 20.000 K-ás adománnyal a Vígszínház Nyugdíjintézetének is, 1903. febr. havában, mely intézmény áldásait a jövő generáció fogja élvezni fokozottabb mértékben. A háború súlyos éveiben is sikerült Faludinak a színtársulatot együtt tartani. Igazgató és társulat — kellő megértéssel lévén egymás iránt — győzedelmeskedett a nehézségeken. A Faludi-éra alatt még növekedett a színház addigi jóhírneve — itthon és külföldön. Faludi Gábor 1917-ben átvette a Városi Színház bérletét is. Itt is sikerült a színház zavaros pénzügyi és művészeti ügyeit rendbehozni. 1921-ben a színházat méltányos áron átadta Blumenthal amerikai színházi vállalkozónak és maga a közszerepléstől visszavonult, átengedvén a színházi ügyek intézését három fiának (Jenő, Miklós, Sándor) (l. o.), akikkel már előbb is együtt dolgozott. Faludi Gábor működése jelentős helyet foglal el a magyar színészet történetében.

Faludi Irén, színésznő, sz. 1899. okt. 9-én, *Győrben*. Színpadra lépett 1920. szept. havában.

Faludi Istvánné Palecskó Irma, színésznő, sz. 1887. dec. 22-én, *Budapesten*. Színpadra lépett 1907-ben.

Faludi Jenő dr., színházigazgató, sz. 1873. nov. 22-én, *Devecserben* (Veszprém.). Iskoláit Budapesten végezte. A gimnázium elvégzése után a budapesti jogi egyetemre iratkozott be és 1897-ben jogi doktor, 1900-ban ügyvéd lett. 1902-ben az Országos Színészegyesület ügyészüll választott és 15 éven keresztül intenzív részt vett az Országos Színészegyesület munkájában. Ügyvédi praxisát 1911-ben megszüntette és a Vígszínház igazgatóságában foglalt helyet, ahol édes apja, Faludi Gábor mellett a művészeti igazgató munkáját végezte 1921-ig. A háború kitérésakor (1914-ben), mint tartalékos hadnagy